

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Explicatur prima Clausula Trident. requirentis dictam Approbationem.
Nullus etiam Regularis, &c. parag. 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

C A P. V.

De Approbatione Confessario
necessaria.

§. I.

Quid ea sit?

1. **V**T Sacerdos idoneus reputatur ad accipiendam Jurisdictionem absolvendi Fideles, præterquam, quod debet carere excommunicatione, suspensione, interdicto personali, modo alibi explicato, oportet etiam ex Tridentino, ut sit ab Episcopo approbatus.

Aliqui *b* ergo sentiunt, hanc Approbationem à Tridentino requisitam, nihil aliud esse, nisi meram, & simplicem testificationem Episcopi, ut talis persona est, & non, ut est Episcopus, quæ scilicet ipse testatur, hunc Sacerdotem esse aptum ad Confessiones excipiendas, quia ejusmodi simplex testificatio satis, superque est ad intentum Tridentini.

Aliqui *c* verò contendunt, esse sententiam, seu juridicam testificationem, quam idem Episcopus, ut Episcopus, profert de dicta aptitudine. Cum enim (ajunt) approbatio requisita à Tridentino sit quid conjunctum, & pertinens ad completam Jurisdictionem Confessarii, sicuti ipsa Jurisdictione, quæ confertur Confessario, prohibetur ex potestate Jurisdictionis Episcopi, ut sic, ita procedat, & approbatio necesse est.

2. Ex quidem ex hac posteriore opinione sequitur, nullam esse Approbationem factam ab Episcopo excommunicato vitando, quia, ut scimus omnes, ab excommunicato vitando, vel tollitur, vel suspenditur omnis Jurisdictio. Contra; ex prior sequitur, validam esse, nam illa mera testificatio non oritur à potestate Jurisdictionis, neque ab aliquo, quod per excommunicationem tollatur, vel suspendatur, perindè ac, propter eandem rationem, valida est assilientia matrimonii exhibita à Parocho vitando.

3. Utraque sententia videtur probabilis, prior tamen est expeditior, & Tridentini

verbis (ut accuratè ea perpendenti patebit) conformior.

4. Hæc autem, sive testificatio, sive sententia, non est, nec esse debet solum judicium de doctrina sufficienti Sacerdotis, sed etiam de morum integritate, & prudentia, cæterisque conditionibus ad confessiones Fidelium dignè excipiendas: nam propterea, etiamsi Sacerdos sæcularis, vel Regularis dignè, quoad literas, gaudeat laurea Doctoratus, vel sit Magister, seu Lector Theologiæ, &c. indiget Approbatione, quia Doctoratus, vel Magisterium quantumvis notoriæ sapientiæ, nihil probat de moribus &c. Lege Thomam d' Hurtadum.

5. Quod eadem testificatio, seu approbatio debeat esse data non ex errore, vel dolo, & quid si ex metu? vel, quid, si injustè negetur? diximus supra satis.

6. Porro, ut omnia hic breviter colligam, quæ sunt scitu necessaria de prædicta Approbatione, percurram breviter aliquot clausulas Decreti Tridentini, f quod illam induxit, quasque prolixè habes apud Fagundez, g aliosque. Decretum autem est hujusmodi.

Decernit Sancta Synodus, nullum, etiam a. 2. per Regularem, posse confessiones Sæcularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopo, Conc. Triper examen (si illis videbitur esse necessarium) den. d. c. aut aliis, idoneus judicetur, & Approbationem, 15. quæ gratis detur, obtineat, privilegiis, & consuetudine quacunq; etiam immemorabili, non obstantibus.

§. II.

PRIMA CLAUSULA.

Nullus etiam Regularis possit Confessiones Sæcularium, etiam Sacerdotum audire.

In Rodri-
quez.
Henriq.
Navarro.
Lop. ap.
Ant. Escobar. in

1. **E**tiam Regularis. Quamvis aliqui velint hanc approbationem Episcopi non esse necessariam pro Regularibus exemptis, quia ipsi habent Privilegia, ut i Electi à suis Superioribus, & præsentati Episcopis, si hi nolint approbare, intelligantur jure ipso approbati, tamen manifesta mihi, & aliis, horum privilegio-

Theo. mor.
T. 1. loc. 2.
probl. 30.
ib. addu-
cens Suar.
Fagun.
alios.

2. *Suar. l. 5. de leg. c. 31. an. 13. Sanc. lib. 6. matr. d. 38. n. 20. Castrop. T. 1. tr. 3. d. 2. p. 17. n. 4. Et T. 3. tr. 16. d. 4. p. 12. §. 4. nu. 4. Et distinctius ib. p. 13. §. 1. n. 8. Quinta. de confir. sing. 7. n. 4. Bardi. b. 1. 10. Selec. qu. 8. n. 7. b. Suar. d. 28. de paen. sec. 5. Diana p. 11. T. 4. 7. 16. c. Vrb. VIII. Cum geris. sicut accepimus. d. Dian. p. 11. tr. 4. ref. 14. Aversa qu. 16. de paen. sec. 7. sine. Boss. de iudila. sect. 3. cas. 2. n. 32. conty. Tamb. de Jur. Ab. T. 2. d. 6. q. 16. Et cont. Lex. xaniam in mari. magn. E. rem. S. Au.*

tum revocatio, quæ satis expressè sit à Tridentino in hac sua nova lege. contradictoriè opposita privilegiis illis quibuscunque, ut non sit integrum dubitare de hujusmodi necessaria Approbatione, etiam pro Regularibus.

2. Nullus possit. Per hoc verbum posset præposita negatione, modoque loquendi, & sine Tridentini, ostenditur, nullum Sacerdotem, siue Sæcularem, siue, ut modò dixi, Regularem, posse validè, vel licitè sine Approbatione Ordinarii confessiones excipere; licet enim sit controversum, an semper licitè sit, tum licitum usum, tum validè excludat, de qua re a Suar. aliique fusi; tamen omnes concordant, in re nostra utrumque excludere ex modo, ut dixi, loquendi, & sine intento à Tridentino.

Posita hac doctrina, colligo ex Suario, si quis Episcopus concederet tibi licentiam eligendi Confessarium non approbatum, quemcunque velis, nulliter eam concessurum, quia ipse dispensare non potest in lege Superioris, qualis est hæc Tridentini, in qua solus Summus Pontifex potest. Hoc Suarii dictum, ego tunc intelligo esse verum, quando ejusmodi licentia ex circumstantia non est tacita Episcopi approbatio ejus Confessarii, quem tu elegeris.

3. Confessiones Sæcularium. In his verbis notentur duo. Primò, Concilium loqui de Confessariis auditoris Confessiones Sæcularium, non ergo de excepturis Religiosorum confessiones, de quibus nihil Concilium innovat. Quare hi poterunt secundum Jus antiquum ab iis Sacerdotibus absolutionem obtinere, quos eorum Prælati ipsis destinaverint.

4. Inter Sæculares numerata post Decretum e Urbani VIII. qui revocavit omnia privilegia, aliàs concessa circa confessiones Sæcularium sine approbatione Episcopi, numerata, à inquam, famulos, quamvis commensales Religiosorum, qui non sunt nec Novitii, nec Professi: numerata item Alumnos, & Convictos in Seminariis eorumdem Religiosorum: ut etiam numerata proxime ingressuros in Religionem, nam quia hi sunt verè sæculares, per dictum Urbani Decretum ablata est potestas, qua fortè gaudebant Religiosi.

5. Secundò, notatur à Concilio, revocari gussini, etiam antiquam aliquorum locorum consuetudinem, per quam Sacerdotes Sæculares absoluebantur à quovis Sacerdote, & licet aliqui dubitaverint de hac revocatione, nunquam post multas declarationes Cardinalium, & maxime post Decretum Innocentii X. non potest de ea amplius dubitari, ut videre potes apud Vetricelli. e

6. Nondum omnia, quæ huc pertinent, explicuimus; enodandæ enim sunt sequentes quæstiones, quas per suos titulos clarioris gratia, sic distinguo.

Approbatio pro Confessione ipsius Episcopi.

7. Quæritur Primò, an sub nomine Sacerdotis Sæcularis hic comprehendatur etiam Episcopus, ita ut Episcopus v. g. Syracusanus non possit extra suam Dioccesim, v. g. in civitate Catanensi Confessorem ex sibi non subditis eligere, sed debeat aliquem ex illis, qui sunt approbati ab Ordinario Catanensi.

8. Comprehendi affirmant f. Delugo, & Averfa, quia etiam ipse est Sacerdos Sæcularis. Confirmatur ex eodem h. Delugo, qui dicit Episcopum extra suam Dioccesim non posse approbare Confessarios pro suis subditis extra Dioccesim existentibus.

9. Negant alii, Unde i dicunt, Episcopus, etiam post Tridentinum posse eligere, quem voluerit, juxta C. finale de paen. dub. 17. Quamvis autem aliæ rationes afferantur ab aliis pro hac sententia, illa mihi satis probabilis in mentem venit, quia ex contextu, & loquendi modo usurpato à Tridentino, nomine Sacerdotum Sæcularium, quibus imponitur, ut ipsorum Confessarius sit approbatus à suo Episcopo, solum intelliguntur Sacerdotes communes, non verò Sacerdotes, qui simul sunt Episcopi. Video enim hodie Sacerdotis nomine non venire Episcopos, esto olim venerint: & etiam si hodie venient aliis dispositionibus, certè in dispositionibus Tridentini, non item: quia adverte rem, leg sub nomine Sacerdotis, nunquam Concilium includere Episcopum, sed constanter à Cruce Sacerdotis nomen absolute prolaturum, non nisi Sacerdotibus communibus attribueri.

10. Ad Confirmationem Respondeo. Negari ab aliis id, quod dicit Delugo, & merito, nam cum Approbatio ad audiendas confessiones sit actus Jurisdictionis voluntariae, & non contentiosa, potest in alieno Territorio exerceri, ut alibi dictum à nobis est, multò magis, si sit mera testificatio, ut dixi n. 1.

Approbatio pro Confessore Cardinalium, Imperatoris, Regis.

11. De his, (quæ est Quæstio II.) cum non sint frequentis praxis, legatur Diana, & tamen tandem concludit Cardinalium Confessarium non indigere approbatione Episcopi, immò ipsos posse dare licentiam suo familiari, ut is eligat sibi in Confessarium Sacerdotem, quem voluerit, quamvis ab Episcopo non approbatum, quia Cardinales sunt Imperatores, & Reges: hi enim, nisi habeant privilegium, (ut habere solent) indigent Confessariis ab Episcopo approbatis.

Approbatio pro Confessario Novitii.

12. Quærimus Tertio, an Confessarii Novitiorum Religionum exemptarum, (exceptæ autem sunt hodie ferè omnes Religiones) debeant ab Episcopo approbari?

13. Respondeo, non debere, quia Novitii in favorabilibus (quale certè est posse absolvi apud Confessarium independentè ab Episcopo) veniunt nomine Religiosorum: Ipsi ergo poterunt Absolutionem obtinere à Confessario deurato à suis Superioribus.

14. Sed possuntne prædictam absolutionem accipere à Confessario destinato, vel approbato solum à suo Episcopo, & non à suo Superiore?

15. Respondeo. De hac re agam infra in Tr. de casib. reserv. ubi dicam negari ab aliquibus, sed valdè probabiliter concedi ab aliis.

Quid per Bullam Cruciatæ, dicam paulò inferius.

Tamburinus de Sacramentis.

Approbatio pro Confessario Religiosi iter agentis.

16. Quæritur IV. in hunc modum. Solet sive ex expressa, sive ex tacita licentia imbibita in facultate peregrinandi, seu, quod idem est: in facultate morandi, ubi non sunt Sacerdotes proprii Ordinis, solet, inquam, concedi Religiosis, ut tunc confiteantur Sacerdoti sæculari, si Sacerdote sui Ordinis carent, de qua re latè Suar. d. In his ergo casibus possuntne dicti Religiosi in Confessorem eligere Sacerdotem simplicem, nondum approbatum ab Episcopo?

17. Negat Vasq. cum paucis, sed probabilius concedit Suar. e. cum multis. Ratio est, quia ex una parte Tridentinum non includit Religiosos in hoc Decreto requirente Approbationem Episcopi, ut supra vidimus, & ex alia à Superioribus non restringuntur ejusmodi itinerantes ad eligendos Confessarios approbatos ab Episcopo, (si enim restringerentur, sine dubio non possent) ergo neque à nobis restringi debent. Nostri ex Societate an sint restricti in aliquo, quoad hoc, infra dicemus, f. ubi etiam explicabimus quare Religiosi possint absolvi à reservatis, cum iter faciunt.

Approbatio pro Confessariis Monialium.

18. Quod Moniales subditæ Episcopis debeant non alios Confessarios habere, nisi à suo Episcopo approbatos, res est, & semper fuit extra controversiam, quia subditæ, & ipsæ Episcopo sunt. Solum ergo olim erat quæstio de Monialibus exemptis, quæ scilicet Prælati Religiosorum exemptorum sunt subditæ. Sed jam hodiè soluta est hæc quæstio: Gregorius enim XV. statuit, etiam has, non alios, quam Episcopo approbatos habere posse in Confessariis.

19. Porro ut hac occasione alia ad Monialium Confessarios pertinentia discas, habes sequentia.

Primo, in licentia, quam dat Episcopus excipiendi Confessiones, etiam mulierum, non intelligi Moniales, nisi specialiter exprimitur, & ita est praxis, ut ex communi sententia notat Campanili.

K Secundo,

in 3.
4.
errica
missim
9. 7.
a Diana p.
II. Tr. 4.
Quæro 2.
alios ci-
tans.
Delugo
cen. d.
nu. 1.
ans
ar. &
minck.
Averj
16. d.
n. (sec.
Delugo
resp.
ral. l.
b. 17.
off. de
bil. fer.
n. 100.
sq. de
mor.
id. ex
dentu
ise. co
nodan
ofere
m, &
cif. 87
Titulu
m, leg
iam Lu
Cruciat
p. Bul
ruc. d.
2. d. 2)

d. Suar. T.
4. de Re-
ligi. tr. 8.
l. 2. c. 17.
c. Suar. l. c.
Infra de
casibus re-
serv. c. 11.
§. 1. à n.
26.

Greg.
XV. In-
scrutabili.
h Campa-
n'li, in di-
rect. Juris,
dub. 12.
c. 13. n. 62.

Secundò, Confessarium approbatum pro uno Monasterio, non cenferi a approbatum pro alio.

Tertio, approbatum pro uno Monasterio pro una vice, non posse pro aliis vicibus.

Quartò. Approbatus absolute pro secularibus, an possit excipere Confessiones Monialium tempore Jubilæi, alii negant, alii affirmant apud b Pellizzarium.

Quintò. A quonam absolvi possint Moniales à reservatis, dicam ibid. in Tra. de casib. reservatis. c.

ser. c. 3.
n. 3. & 4.

Approbatio pro Confessario Ordinum Militarium.

20. Interrogatus nuper fui, an Milites Hierosolymitani S. Joannis, hodie Melitenses, possint eligere in suum Confessarium quemlibet sæcularem, vel Regularem Sacerdotem, qui ipsis designetur à suis Superioribus, quamvis hic non sit approbatus à suo Episcopo?

21. Uterque Sanchez d putat posse, quia ex una parte hi milites sunt in omnium sententia veri Religiosi, pro quorum Confessariis non requirit Tridentinum Episcopi Approbationem, & ex alia non habemus, cur ipsi, qui sunt verè Religiosi ab hoc privilegio sunt excludendi.

22. Aversa autem putat, e non posse, atque adeò etiam ipsorum Confessarios indigere Episcopi Approbatione. Ratio est (inquit,) quia hi propter magnam libertatem vivendi, qua gaudent, veniunt nomine sæcularium, pro quorum Confessariis requirit Tridentinum Approbationem Episcopi; in Tridentino enim hoc nomen (Sæcularis) accipitur prout opponitur Religioso claustrato, ut idem hic sit, Sæcularis, ac vivens in propria domo, & quasi in sæculo.

23. Equidem tria dico. Primò, hanc acceptionem nimis esse gratis excogitaram. Dico secundò, melius idem probari posse ex interpretatione usu ipso facta hujus Decreti Tridentini, quando hi milites degunt extra Conventum, hoc est extra Melitam; Rarò enim invenies, hos audere tunc absolutionem petere à non approbatis ab Episcopo. Dico tertio, propterea, quicquid sit speculativè, certè si sint extra con-

ventum, p.acticè posteriorem sententiam dictam nu. 22. esse recipiendam.

f Diana

24. Dico denique quartò, dum sunt in Conventu, id est dum Melitæ, quasi in suo Claustro ipsis proportionato, morantur, videri eorum Confessarios non indigere, nisi licentiâ sui Superioris, quem in hoc esse Priorem Ecclesiæ, supponit g Pater Bardi, g Bard. in Profectò in praxi, usus ibi usurpatus custodiatur.

p. 3. tr. 1.
ref. 30.

Bulle

25. Quoad alios Ordines Militares Sancti Jacobi, Alcantaræ, & Calatravæ, quamvis de his utrinque (sanè probabiliter) an verè sint, an non sint Religiosi, pugnetur, dicendum est, in utraque opinione debere uti Confessariis approbatis ab Episcopo, quando sunt extra suos Conventus (nam quando ibi commorantur, usus, servetur juxta praxim ibidem observatam.) Ratio est, quia, si non sunt Religiosi, subduuntur Episcopis; si sunt Religiosi, recurrit, quod tertio loco dixi. nu. 23.

Cruc. p. 1.

tract. 4. c.

2. sec. 2.

n. 26.

De licentiâ, quam Religiosus habere debet, ut validè excipiat sæcularium Confessiones.

26. Ex occasione Approbationis, quam etiam Religiosi obtinere per Tridentinum debent, ut n. 1. dictum est, omnia ferè, quæ ad licentiâ pertinent, sub qua à dictis Religiosis Sacramentum Pœnitentiæ ministrandum est; hic breviter comprehendam.

Recole autem, Religiosos Jurisdictionem necessariam ad absolvendum sæculares habere à Summo Pontifice, ut nuper vidimus, ubi addidimus, eandem posse habere ab Episcopo, qui dum eos approbat, simul (nisi quid expressè limitet) Jurisdictionem confert.

27. Hoc in memoriam redactò; si loquamur de Jurisdictione, quam Religiosi habent à Summo Pontifice, ea ab ipsis non obtinetur, inconsultis, vel invitis eorum Superioribus. Ratio est duplex. Prima, quia in Clem. dudum de Sepulturis, Religiosis tum, conceditur posse absolvere pœnitentes, quando à Superioribus præsentantur Episcopo, ut is eos approbet. Ergo supponit, quod ipsi Superiores non sint inconsulti, vel invitati. Hoc autem nunquam invenitur

h Suarez

T. 4. de

Relig. n.

8. li. 2. c.

16. præf.

12. fine.

stropal.

pœn p. 1.

n. 7.

revocatum. Secundò, quia hoc privilegium directè concessum est Religioni, quare non transit ad particulares, nisi media voluntate Superioris. Ita a Bossius testans, esse sententiam communem. Et advertit, tamen si alii 4. casu 2. quis, sive jure, sive injuria possit de hoc dubitare, quoad alios Religiosos, saltem quando Superior positivè non repugnat, velleque Compend. sustinere privilegium esse immediatè ipsis Priv. Soc. particularibus concessum; tamen quoad Religiosos nostræ Societatis dubitari non potest, quia Societas habet privilegium, b ut de Rel. tr. nullis gratis concessis, vel concedendis Socii 10. l. 10. utantur, nisi medio Patre Generali positivè c. 5. n. 6. concedente.

28. Atque ex hac doctrina sequitur, Primò, Regularem non posse in administratione hujus Sacramenti Pœnitentiæ uti privilegii suæ Religionis, sive directè, sive per communicationem concessis, sine suorum Superiorum licentia, quia pari modo illa omnia debent modo Superiori transire ad subditos. Sequitur Secundò, (ut infert e Suar.) Superiores posse dictam Jurisdictionem, quam ipsi, juxta dicta, suis communicant, communitate limitatè, ut scilicet dicti Religiosi possint excipere Confessiones Virorum, & non Mulierum, in hoc loco, & non in alio, tanto tempore, & non tanto, & c. Sicuti possunt Episcopi, ut probat quotidiana praxis, limitatè approbare aliquem Confessarium pro viris, & non mulieribus, tanto, vel tanto tempore, pro secularibus, & non monialibus, & c. Si verò loquamur de Jurisdictione, quam participare possunt Regulares si ea ab Episcopo eis communicetur, Dico, Episcopus posse, (nam quando velle, censendus sit, dicam mox nu. 30.) ipsis Religiosis eam validè communicare etiam in vitis eorum Superioribus. Si enim Episcopus potest non subdito, V. G. Sacerdoti alterius Diœcesis dare validè Jurisdictionem, Approbationemque ad proprias dicti Episcopi oves absolvendas, in scio, invitoque alio Episcopo dicti Sacerdotis, cur non Religioso? hoc tamen interest inter utrumque quod Religiosus facilius possit peccare mortaliter, quia facilius sub gravi præcepto à Superiore prohiberi ipsi potest, ne excipiat Confessiones secularium, cum non tam facilè soleat Episcopus sub gravi præcepto suis Sacerdotibus idem prohibere.

Dixi *validè communicare*, &c. At licitè ne Religiosi utentur dicta Jurisdictione?

30. Respondeo, etiam sine positiva prohibitione Superioris putat Layman. peccare Religiosum prædictum, si Confessionis Sacramentum administret, quia adhuc in re gravi utitur sua voluntate independenter à Superiore. Id ego Laymanno concedere non possum, quia, saltem ex certa consuetudine, non peccant Religiosi contra dependentiam à suo Superiore, nisi hic legitime voluntatem suam exprimat in contrarium.

31. Pejus quid molitur Bossius; contendit enim, Religiosum esse incapacem Jurisdictionis Episcopalis sine consensu Superioris, quia sic subderetur Episcopo, quo totaliter erat exemptus, quod cedit in præjudicium Superioris. Quare putat absolutionem prædictam, esse omnino illicitam, & quidem etiam invalidam.

32. Verum, ut hinc incipiam, quamvis ex ejusmodi præjudicio, etiam si illud adesset grave, illicita fieret collatio Jurisdictionis, sed unde probatur fieri etiam invalidam, & Religiosum ex vi subjectionis, quam in Religione profertur, esse ejusmodi Jurisdictionis incapacem?

33. Deinde dico, Religiosum prædictum, non solum illicitè mortaliter usurum dicta Jurisdictione, excipiendo Sæcularium Confessiones, quando illi superior legitime per positivam prohibitionem graviter, præciperet, ne ea utatur: tunc enim faceret contra obedientiam Superiori debitam; aliàs, ad summum, solum venialiter peccaturum. Vide tamen n. 36.

34. Hic denique scito, Ordinis Prædicatorum Religiosos illud habere à Julio III. h ut nullæ sint omnes licentiæ Absolvendi, seu Jurisdictiones pro Confessionibus audiendis, concessæ illis ab Ordinario, (non ergo concessæ à Summo Pontifice, sicuti fit per Bullam Cruciatæ, ut rectè vocandas esse judicaverit. Cum ergo ibidem Rodrig. dicat, fuisse in quodam Capitulo Generali revocatas, si sint sine consensu suorum Superiorum, non videtur dubium, pro Dominicaniis, esse invalidas Absolutiones collatas, sine dicto Prælatorum suorum consensu. Hanc Julii III.

Constitutionem non afficere alios Religiosos, nisi constet ab aliis Religionibus receptam fuisse, quod certè hodie non constat.) Notat ibidem Castropalaus.

Inuito Superiore, an possit in Confessarium eligi Religiosus per Bullam.

35. An sint eligibiles per Bullam Cuiusmodi Regulares, quando verè sunt Approbati ab Ordinario, inuitis, seu prohibentibus suis Superioribus, breviter per hanc occasionem, dic affirmativè quoad validitatem. Ratio est, quia ex una parte, ex vi Bullæ Jurisdictionem illis dat Pontifex, & ex alia jam supponimus, eos esse Approbatos.

36. Quid secundo, si Superior hunc Religiosum, quamvis alias approbatum, per sententiam privaverit, vel suspenderit ab omni Jurisdictione? Respondeo idem dic, quoad validitatem Absolutionis. Superior enim Regularis non potest privare Religiosum Jurisdictione concessa, vel concedenda à Pontifice.

37. Dixi in utroque casu *nu.* 35. & 36. quoad validitatem, nam in hoc secundo peccare mortaliter, à Regulari puto: Siquidem Superior Regularis, licet Jurisdictionem concessam à Pontifice, vel etiam ab Episcopo abolere nequeat; tamen regere subditum valet in usu talis Jurisdictionis; Si ergo illum per Juridicam sententiam prohibet, videtur sub gravi præcepto prohibere. In priore autem casu, ubi non intercessit sententia, sed sola prohibitio, peccabit

a Luis de Raimon. in Apol. pro M. Sero §. 4. n. 32.
b Diana p. 1. tr. 11. res. 13. sol. 13. a. ti que.
c Fag. 2. Eccl. præcep. li. 7. c. 2. n. 32.
 Religiosus, sive mortaliter, *b* sive venialiter, juxta majorem vel minorem præcepti dati rigorem, ut innui *nu.* 32. Et quidem juxta hunc majorem, minoremve præcepti rigorem, debet intelligi Fagund. *c* dum sic habet: Si Prælati Regularis expressis verbis à suis licentiam, approbationemque non auferat, sed tantum prohibeat audire Confessiones; aut prohibeat, ne juniores Sacerdotes feminas audiant propter periculum, & decentiam personæ, & Religionis; tunc quidem eum Approbatio non auferatur, valet Absolutio: peccant tamen contra Prælatorum suorum prohibitionem, & ob id possent ab illis graviter puniri. Hæc Fagund.

Quandonam Episcopus præsumitur dictam licentiam concedere?

38. Sed adhuc dubitabis Primò. Quandonam judicabitur Episcopus concedere Religioso ejusmodi Jurisdictionem, Approbationemque, etiam si inuiti sint Superiores? Respondeo, quando Episcopus expressè sciens, Superiores nolle Religiosum exponere ad Confessiones excipiendas; ipse nihilominus Jurisdictionem suam, Approbationemque confert, alias enim semper præsumitur eam conferre more consueto, id est Superiore Regulari positivè consentiente. Quare non est fidendum concessioni factæ ab Episcopo, Superioribus ignorantibus, & multò minus contradicentibus. Si enim ejusmodi ignorantia, vel contradictio Episcopo non sit nota, magnum periculum est, ne collatio Jurisdictionis sit subreptitia, atque adeò nulla, cum sit sive per fraudem extorta, sive ex errore concessa. Lege Dianam *p.* 1. *tr.* 11. *res.* 13. qui tenet probabiliter cum aliis, Episcopos absolute (nisi expriment) non dare licentiam audiendi confessiones dependentes à Superioribus Religionis.

An Religioso licentia concessa ab Episcopo in Religione, profit in sæculo, & contra?

39. Dubitabis Secundo. An Regularis, qui licentiam ab hoc Episcopo obtinuit, excipiendi Confessiones Sæcularium, possit eandem excipere, si (ut usu venire præsertim solet in Societate JESU) ad Sæculum dimittatur? Respondet Pelizzarius, à quem d Pelizz. ad verbum sequitur *e* Diana, hunc amissurum Jurisdictionem, quam habuit, ut Religiosus, à Summo Pontifice, quia non est amplius Religiosus; sed reterenturum Episcopi Approbationem, quia illam Episcopus non revocavit, ut supponimus. Unde sequitur (ait) hunc dimissum non posse excipere Confessiones, quia quamvis gaudeat Approbatione, non tamen pollet Jurisdictione, ac poterit eandem excipere, si illi conferatur Jurisdictio, sive à Parocho, sive per Bullam, vel Jubilæum, juxta mox dicenda §. sequenti, *n.* 4. & 7.

40. Insufficiens doctrina. Nam ego illud maxime scire a vero de dicto Regulari, An idem dicensum sit, quando etiam Jurisdictionem, (ut communiter fieri solet) habuit ab Episcopo pro ipsius ovibus, quæ nunquam, ut supponimus, revocata sit. Profecto si consequenter loqui Pelliz: velit, concedet, hunc in sæculo validè dictas Confessiones excipere posse, perindè, ac antea in Religione, quia jam habet, tum Jurisdictionem, tum Approbationem non revocatas.

41. Sed ego valde ambigo de duratione tum Jurisdictionis, tum Approbationis in hoc Religioso dimisso, Unde puto, non posse Confessiones excipere. Ratio mihi est, quia nequeo mihi persuadere, Episcopum voluisse tantam concedere potestatem pro tempore quo tanta in deterius personæ, & status mutatio facienda sit. Episcopus quidem tibi Religioso oves suas, sed non tibi sæculari credidisse præsumendum semper est.

42. Contra assentior a Pellizz. & Bordonò d, dicentibus; Sacerdotem Sæculari, cui Episcopus concessit potestatem excipiendi Confessiones suarum ovium, ingressum in Religionem, posse validè easdem excipere, quia hic non militat Involuntarium Episcopi, imò maxima ejus voluntas favet, propter oppositam rationem enim præcedenti dictam, puta, quia mutatio personæ est in melius.

§. III.

SECUNDA CLAUSULA.

Nisi aut Parochiale Beneficium obtineat, &c.

1. Statim atq; Parochiæ quis præfecturam incipit possidere, Approbatum jam esse ad audiendas Parochianorum Confessiones, hic Tridentinum pronunciat. Inter hos autem e numerari etiam majores Sacerdotes curam animarum habentes, puta Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, & illos Priores, quibus cura sæcularium animarum cum Jurisdictione quasi Episcopali in suo Territorio tribuitur, nimis est certum. Sicuti mihi certum est (quicquid nonnulli adversentur) non numerari a Prælatos Regulares; ii

enim quamvis habeant curam animarum suorum Religiosorum, nequeunt sine Episcopi Approbatione sæcularium Confessiones excipere, quia non veniunt absolute, & sine addito, nomine Prælatorum, cum eorum Prælatura, non sit propriè beneficium Parochiale, quicquid in contrarium velit Thom. Hurt.

2. Signatè autem dixi (incipit possidere) id enim significatur ab illo verbo Tridentini (obtinens.) Quare si solum sit electus, vel si post beneficium Parochiale obtentum, privetur, sive ob delictum, sive ob litem, sive ob suspensionem ab officio, sive ob aliquem casum, quo cesset beneficium, rebit potestate Absolvendi, quia hæc ex jure est accessoria ad possessionem Parochiæ. Nam propterea Moneta i docet Episcopos Titulares non censeri Approbatos, quia sic Episcopatus possessione carent. De hac re Delugo, qui videtur innuere Titularem sentire Approbatum, sed alibi videtur esse fere contrarium.

3. Contra, dum Parochus Parochiam obtinet, non potest per Episcopum privari Approbatione, quia illa gaudet ex Jure Tridentini, adversus quod nihil potest Pontifici inferior. Si ergo illum Approbatione indigere ab officio, vel removeat, nam tunc ut dictum est, statim cessat Approbatio.

4. Inquires Primò. Parochus quandoquidem est ipso Jure Approbatus, estne pro suis tantum Parochianis, an etiam pro omnibus Fidelibus cujuscunq; Diœcesis, ita ut vium sæcularium confessiones liberè possit excipere?

Respondeo. Dividenda est ejusmodi à te prolata Inquisitio, nam quoad priorem partem, An Parochus sit Approbatus pro omnibus, dico esse pro omnibus approbatum, unde de accedente Jurisdictione sola quæ illi deest pro aliis, legitime illos absolvet. Ratio est, quia ante Tridentinum Parochus non indigebat Approbatione, nam ex ipso uno officio Parochi Approbatus censebatur, sed Tridentinum nihil immutavit quoad hoc, ergo neque nunc indigebit Approbatione. At verò quoad posteriorem partem, An liberè possit excipere Confessiones omnium, dico non posse. Ratio est, quia, ad legitime eas excipiendas, non solum requiritur Approbatio,